

ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΕΣ ΚΑΙ ΛΗΣΤΕΣ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΚΡΑΤΗ ΚΑΙ ΟΙ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΕΣ

Στην περίπτωση της Ελλάδας του '67 η άρχουσα τάξη, σε μετεμφυλιακή φάση, ήταν ανίκανη να χειραγωγήσει την αντιστεκόμενη κοινωνική βάση και έτσι υποστήριξε το δικτατορικό καθεστώς του Παπαδόπουλου για να κάνει αυτή τη δουλειά, αποσκοπώντας στην διεκπεραίωση των συμφερόντων της. Η ιστορική εξέγερση του Πολυτεχνείου το '73 ήταν η στιγμή της σύγκρουσης της μαχόμενης ριζοσπαστικοποιημένης νεολαίας και ευρύτερων καταπιεσμένων κομματιών με το σύνολο της άρχουσας τάξης την περίοδο εκείνη. Μεγάλο μέρος αγωνιστών αντιλήφθηκε την ανάγκη για ολομέτωπη σύγκρουση με το χουντικό καθεστώς, και παράλληλα με την προσπάθεια αυτού να εφαρμόσει της επιταγές της παγκόσμιας κυριαρχίας σε εγχώριο επίπεδο.

Σήμερα, χρειάζεται να κατανοήσουμε εκτενώς τόσο την κατάσταση που επικρατεί στο εσωτερικό της χώρας, όσο και στον παγκόσμιο γεωπολιτικό χάρτη του σύγχρονου παγκόσμιου κεφαλαίου που καθορίζει σε μεγάλο ποσοστό την έκρυθμη κατάσταση που βιώνουμε όλοι. Το ελληνικό κράτος κάθε άλλο παρά μικρό, αβοήθητο και αθώο είναι, καθώς έχει φανερά προσκομίσει ένα σημαίνοντα ρόλο στις γεωπολιτικές συμμαχίες της περιοχής συντάσσοντας τα συμφέροντα του με το δυτικό καπιταλιστικό μπλοκ που ηγούνται οι ΗΠΑ και συνεπώς το άρμα του ΝΑΤΟ και ότι αυτό συνεπάγεται για τους από τα κάτω. Για να το πετύχει αυτό, καταστέλλει τις φωνές αντίστασης στο εσωτερικό του και εξοπλίζεται ιδεολογικά και στρατιωτικά, γειώνοντας την επιθετική και «αναγκαία» εξωτερική πολιτική στο κοινωνικό σώμα. Όταν ένα κράτος εξοπλίζεται για την αντιμετώπιση κάποιου άλλου κράτους, ταυτόχρονα εξοπλίζεται και για την αντιμετώπιση του «εσωτερικού εχθρού», δίνοντας πάτημα ακόμα και στους φασίστες και ακροδεξιούς να σπέρνουν το μίσος του, μέσα από το προφίλ του «αγνού πατριωτισμού».

Σε εσωτερικό επίπεδο, τα πρώτα δείγματα γραφής της νέας κυβέρνησης δεν άργησαν να έρθουν στην επιφάνεια. Η νέα δεξιά κυβέρνηση που έλαβε τη σκυτάλη από την «αριστερή» (αυτ)απάτη του ΣΥΡΙΖΑ μετά τις εκλογές της 7ης Ιουλίου, δεν θα μπορούσε να έχει άλλες προτεραιότητες παρά αυτές που επιτάσσει η νεοφιλελεύθερη πολιτική της ατζέντα. Μέσα από το οικονομικό και πολιτικό έρεβος, το μόνο που έχει να σερβίρει η κρατική εξουσία είναι ανάπτυξη των επιχειρήσεων και της ελεύθερης αγοράς, μέσω του δόγματος «Τάξη και Ασφάλεια», που επιτυγχάνεται με την καταστολή, την περιστολή δικαιωμάτων, τις ιδιωτικοποιήσεις κρατικών και δημόσιων υπηρεσιών και την νομική θωράκιση των παραπάνω στα πλαίσια επιβολής της «κανονικότητας». Συνεπώς, συσσώρευση κερδών και ανάπτυξη για τους λίγους, φτώχεια-εξαθλίωση-κανιβαλισμός για την κοινωνική βάση.

Οι προθέσεις της φάνηκαν από τις πρώτες κινήσεις που πραγματοποίησε, όπως τη νομική κατάργηση του πανεπιστημιακού Ασύλου για τη δήμευση πάταξη της ανομίας και της παραβατικότητας, αλλά και την ανάθεση μεγάλου μέρους κοινωνικών ζητημάτων στο υπουργείο «Προστασίας του Πολίτη» με σκοπό την άμεση και κατασταλτική διαχείριση τους. (μεταναστευτικό, σωφρονιστικό). Έτσι εύκολα, εκκενώθηκαν οι καταλήψεις στέγης και ένα σχολείο μεταναστών στο κέντρο της Αθήνας. Άνθρωποι που είχαν βρει στέγη σε εγκαταλελειμμένα κτίρια και ζούσαν ενταγμένοι με έναν τρόπο στον κοινωνικό ιστό, μεταφέρθηκαν σε στρατόπεδα συγκέντρωσης φτιαγμένα για τις ανάγκες πολύ λιγότερων ανθρώπων, σε άθλιες συνθήκες, μακριά από κάθε θέση και προοπτική απασχόλησης, μακριά από σχολεία και υποδομές υγείας και περίθαλψης. Κάτι που έκλεισε ταυτόχρονα το μάτι σ' ένα μεγάλο μέρος ενός αντιδραστικού και ακροδεξιού ακροατηρίου.

Με το ίδιο «σαρωτικό» πνεύμα της κατασταλτικής έντασης και της κρατικής βίας το κράτος προσπαθεί να καταδείξει τους πολιτικούς αντιπάλους του ως «τρομοκράτες» και άρα πρωταρχικούς στόχους της κρατικής καταστολής. Βλέπουμε έτσι, την επάνδρωση και αναβάθμιση του αστυνομικού σώματος (1500 προσλήψεις μπάτσων, ομάδα Μαύροι Πάνθηρες, σύσταση ομάδας Δράση), την αλλαγή στον ποινικό κώδικα που ποινικοποιεί τα μέσα του άγωνα, στοχοποιεί τα ριζοσπαστικά και επαναστατικά οργανωμένα κομμάτια και τον συνδικαλισμό, με τα συστηματικά ΜΜΕ να γειώνουν αυτές τις πολιτικές ως τη μόνη λύση για την πάταξη της «ανομίας», ουσιαστικά την πάταξη του δίκαιου αγώνα. Σε προέκταση της καταστολής, επιβάλλεται και ο εγκλεισμός ως πεδίο σωφρονισμού. Έτσι, όλα τα παραπάνω γίνονται, την ίδια στιγμή που οι έγκλειστοι πληθαίνουν και συσσωρεύονται στις φυλακές, βασανίζονται, πεθαίνουν και αυτοκτονούν λόγω έλλειψης ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης και απάνθρωπων συνθηκών διαβίωσης. Οι αντιστάσεις και οι διαμαρτυρίες τους παρουσιάζονται ως ανεξέλεγκτες καταστάσεις εκτάτου ανάγκης, ανοίγοντας τον δρόμο μέχρι και για ιδιωτικοποίηση του σωφρονιστικού συστήματος και τη δημιουργία ιδιωτικών φυλακών.

Σε εφαρμοστικό επίπεδο των προσαγμάτων της ΝΔ, είδαμε πως ακολούθησαν επιθέσεις στο Κ* Βοξ, σε πολιτικές εκδηλώσεις και πάγκους βιβλίων στην πλατεία Εξαρχείων με την σταθερή επίθεση και στοχοποίηση συντρόφων/συντροφισσών (αποκορύφωμα ο βασανισμός και η σεξουαλική παρενόχληση από ματατζήδες σε μέλος του Ρουβίκωνα). Το πρωί του Σαββάτου, στις 2 Νοεμβρίου, εκκενώθηκε η κατάληψη Βανκούβερ Απαρτμάν. Η

κατάληψη αποτελούσε εγχείρημα στέγασης και έναν χώρο πολιτικών και κινηματικών διαδικασιών. Ανάλογα περιστατικά είχαμε και στην κατάληψη Palmages στην Λάρισα, καθώς και το πρόσφατο σουλατσάρισμα μπάτσων στην κατάληψη Libertatia. Αξιοσημείωτο είναι επίσης η έφοδος στο αυτοδιαχειριζόμενο στέκι της ΑΣΟΕΕ όπου τα παπαγαλάκια της κυβέρνησης το παρουσίασαν σαν γιάφκα και σε δεύτερο χρόνο το lock out από την πρυτανεία ώστε να αποτρέψει την διεξαγωγή των φοιτητικών πολιτικών διαδικασιών. Αυτή η αναβάθμιση της καταστολής σε όλα τα επίπεδα δεν είναι τυχαία, ούτε χρονικά ούτε ως προς σε ποιους στοχεύει. Από την μία, όσο πιο πολύ υποτιμάται η εργατική μας δύναμη και η ποιότητα ζωής μας, τόσο πιο πολύ το κράτος «μεριμνάει» για την κάμψη των αντιστάσεων μας.

Οι καταλήψεις, τα στέκια και οι αυτοοργανωμένοι χώροι αποτελούν σταθερό στόχο του κράτους και των παρακρατικών πλοκαμιών του ως κέντρα αντικαθεστωτικού αγώνα, ως χώροι, που μπορούν να λειτουργήσουν ως εστίες πολιτικής ζύμωσης, ταξικής οργάνωσης απερίθρευσης και ριζοσπαστικοποίησης. Γι' αυτό και καταστέλλονται με οποιοδήποτε μέσο κρίνεται πρόσφορο κάθε φορά. Γνωρίζουμε όμως ότι οι δομές οργάνωσης και αγώνα πρώτα και κύρια είναι σχέσεις και όχι ντουβάρια και θα συνεχίζουν να δημιουργούνται και να ανθίζουν όσο οι κοινωνικοί και ταξικοί αγώνες, οι αγώνες απέναντι στην εξουσία παίρνουν σάρκα και οστά μέσα από τις ανάγκες και τις επιθυμίες των καταπιεσμένων. Όσες επιθέσεις και να δεχτούν, είτε προέρχονται από κρατικές, είτε από παρακρατικές συμμορίες, δεν μας φοβίζουν, αλλά αντίθετα μας πεισμώνουν και μας κάνουν να νιώθουμε πιο σίγουροι για την αναγκαιότητα και το δίκιο του αγώνα μας. Κάθε επίθεση στις δομές του ανταγωνιστικού κινήματος, κάθε επίθεση στους ανθρώπους του, είναι επίθεση στο ανταγωνιστικό-ριζοσπαστικό κίνημα στο σύνολό του. Αν μιλήσουμε ειδικά για τον αντιεξουσιαστικό χώρο, στην «μικρή» ιστορία του, έχει δείξει ότι δε τρομοκρατείται, ούτε παραιτείται. Κάθε κρατική και παρακρατική επίθεση θα μας βρίσκει απέναντί της ενωμένους. Για μια ακόμα φορά, ο κόσμος του αγώνα οφείλει να υπερνικήσει τον κόσμο του θανάτου, του μίσους, της υποταγής, της μισαλλοδοξίας, του χαφιεδισμού και της ξεφτίλας, οποιοδήποτε κυβερνητικό προσώπιο (δεξιό ή αριστερό) και αν παίρνει. Για εμάς δεν τίθεται κάποιο δίλλημα καθώς έχουμε διαλέξει θέση μάχης. Θα πάμε κόντρα στους καιρούς της κοινωνικής αδράνειας, διεκδικώντας τους χώρους που επιδιώκει να κατακτήσει το κράτος, θέλοντας να τους παραδώσει στο βωμό της κερδοφορίας. Θα υπερασπιστούμε την πολιτική μας ύπαρξη, τους συντρόφους μας (έγκλειστους ή μη), τις δομές του κινήματος με κάθε μέσο, μέσα και έξω από τα σύνορα με πρόταγμα την αλληλεγγύη στους εξεγερμένους και καταπιεσμένους λαούς του πλανήτη. Στην αποδυνάμωση των αγώνων και την ολομέτωπη επίθεση κράτους και κεφαλαίου απαντάμε με οργάνωση και δράση ενάντια στη συνεχιζόμενη υποτίμηση των ζώων μας, σε κάθε μορφή εξουσίας και κάθε τι που μας καταπιέζει.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΙΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ ΚΑΙ ΣΕ ΟΣΟΥΣ (ΚΑΤΑ)ΔΙΩΚΟΝΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ, ΤΟΝ ΚΑΝΙΒΑΛΙΣΜΟ ΚΑΙ ΤΟΝ ΦΟΒΟ, ΝΑ ΟΡΓΑΝΩΣΟΥΜΕ ΤΟΝ ΔΙΚΟ ΜΑΣ ΠΟΛΕΜΟ

ΚΑΝΕΝΑΣ ΜΟΝΟΣ-ΜΟΝΗ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΔΕΝ ΧΑΡΙΖΕΤΑΙ, ΚΕΡΔΙΖΕΤΑΙ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΑΓΩΝΕΣ

ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ – ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ -ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

Αυτόνομο Στέκι Ξάνθης
stekiksanthis.squat.gr 

